

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Capitvlaria Regvm Francorvm

Additae sunt Marculfi monachi & aliorum formulae veteres, & Notae
doctissimorum virorum

Baluze, Etienne

Parisiis, 1677

Capitulare secundum anni DCCCXI. sive brevis capitulorum de communi
omnium utilitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-19366

X.

De vita eorum qui dicuntur Canonici, qualis esse debeat.

X I.

De conversatione monachorum, & utrum aliqui monachi esse possint præter eos qui regulam sancti Benedicti observant. Inquirendum etiam si in Gallia monachi fuissent priusquam traditio regulæ

sancti Benedicti in has parrochias pervenisset.

X II.

Ista conservetis sicut vobis decet & in vobis confido, piissimi Pontifices, & in quantum investigare possum, vobis mittere seu scribere non dubito. Bene valete in Domino.

CAPITVLARE SECVNDVM ANNI DCCCXI.

Item brevis capitulorum quibus fideles nostros Episcopos & Abbates alloqui volumus & commonere de communi omnium nostrum utilitate.

C A P. I.

Primò commemorandum est quòd anno præterito tria triduaana jejunia fecimus, Deum orando ut ille nobis dignaretur ostendere in quibus conversatio nostra coram illo emendari debuisset, quod nunc facere desideramus.

I I.

Quærendum est in primis Ecclesiasticis, id est, Episcopis & Abbatibus, ut illi nobis patefaciant de conversatione sua qualiter vivere debeant, ut cognoscere valeamus cui de illis aut bonum aut aliud aliquid refrænatu credere debeamus; & ut scire possimus in quantum cuilibet Ecclesiastico, id est, Episcopo, vel Abbati, seu monacho, secularibus negotiis seingerere, aut quod propriè pertineat ad illos qui dicuntur & esse debent pastores Ecclesiæ patrèsque monasteriorum, ut aliud ab eis non queramus quàm quod ipsis facere licet; & ut quislibet ex eis à nobis ea non querat in quibus eis consentire non debemus.

I I I.

Interrogare volumus ipsos Ecclesiasticos, ut qui scripturas sanctas non solum ipsi discere sed etiam alios docere debent, qui sint illi quibus Apostolus loquitur, *Imitatores mei estote*, vel quis ille de quo idem dicit, *Nemo militans Deo implicat se negotiis secularibus*, aut qualiter Apostolus sit imitandus, vel quomodo Deo militet.

Philip. 3.
1. Tim. 2.

I V.

Iterum inquirendum ab eis ut nobis ve-

raciter patefaciant quid sit quod apud eos dicitur seculum relinquere, vel in quibus internosci possint hi qui seculum relinquunt ab his qui adhuc seculum sectantur; utrum in eo solo quòd arma non portant, nec publicè conjugati sunt.

V.

Inquirendum etiam si ille seculum dimissum habeat qui cotidie possessiones suas augere quolibet modo qualibet arte non cessat, suadendo de cœlestis regni beatitudine, comminando de æterno supplicio inferni, & sub nomine Dei aut cuiuslibet sancti tam divitem quàm pauperem, qui simplicioris naturæ sunt, & minus docti atque cauti inveniuntur, si rebus suis expoliant, & legitimos heredes eorum exheredant, ac per hoc plerisque ad flagitia & scelera propter inopiam, ad quam per hoc fuerint devoluti, perpetranda compellunt, ut quasi necessario furta & latrocinia exercent, cui paternarum [rerum] hereditas, ne ad eum perveniret, ab alio prærepta est.

V I.

Iterum inquirendum quomodo seculum reliquisset qui cupiditate ductus propter adipiscendas res quas alium vidit possidentem, homines ad perjuriam & falsa testimonia pretio conducit, & Advocatum sive Præpositum non iustum ac Deum timentem, sed crudelem ac cupidum ac perjuriam parvipendentem inquirat, & ad inquisitionem rerum non qualiter, sed quanta adquirat.

V I I.

Quid de his dicendum qui quasi ad amorem

amorem Dei & sanctorum, sive martyrum, sive confessorum, ossa & reliquias sanctorum corporum de loco ad locum transferunt, ibique novas basilicas construunt, & quoscunque potuerint, ut res suas illuc tradant, instantissimè adhortantur. Ille siquidem vult ut videatur quasi bene facere, sc̄que propter hoc factum bene meritum apud Deum fieri, quibus potest persuadere Episcopis. Palam fit hoc ideo factum ut ad aliam perveniat potestatem.

VIII.

Miramur unde accidisset ut is qui se confitetur seculum reliquisse, neque omnino vult consentire ut ipse à quolibet secularis vocetur, armatus homo cum sit, & propria velit retinere, & ad eos qui nondum in totum seculum renuntiaverunt hoc pertineat, ad ecclesiasticos verò quomodo justè pertineat penitus ignoramus, nisi illi nobis insinuaerint qui hæc quasi licita usurpare non dubitant.

IX.

Quid unusquisque Christo in baptismo promittat, vel quibus causis abrenuntiet, ut quamvis unicuique Christiano considerandum sit, specialiter tamen ab ecclesiasticis inquirendum, qui laicis ipsius promissionis & abrenuntiationis in sua vita exemplum præbere debent. Hic diligentissimè considerandum est, & acutissimè distinguendum, quæ sectando, vel quæ neglegendo, unusquisque nostrum ipsam suam promissionem & abrenuntiationem vel conservet vel irritam faciat. Et quis sit ille Satanas, sive adversarius, cujus opera vel pompas in baptismo renuntiavimus. Hic autem conspiciendum est ne perversa unusquisque faciendo, illum quislibet nostrum sequatur cui jamdudum in baptismo renuntiavimus.

X.

In quo canonum vel in cujus sancti patris regula constitutum sit ut invitus quislibet aut Clericus aut monachus fiat, aut

ubi Christus præcepisset aut quis Apostolus prædicasset ut de nolentibus & invitis & vilibus personis congregatio fieret in Ecclesia vel Canonicorum vel monachorum.

XI.

Quam utilitatem conferat Ecclesie Christi quòd is qui pastor vel magister nec cujuscunque venerabilis loci esse debet, magis studet in sua conversatione habere multos quam bonos, & non tantum probis quam multitudine hominum delectatur, plus studet ut suus Clericus vel monachus bene cantet & legat quam justè & beatè vivat. Quamquam non solum minime in Ecclesia contemnenda sit cantandi vel legendi disciplina, sed etiam omnimodis exercenda. Sed si utrumque cuilibet venerabili loco accedere [non] potest, tolerabilius tamen nobis videtur ferendum imperfectione cantandi quam vivendi. Et quamvis bonum sit ut Ecclesie pulchra sint ædificia, præferendus tamen est ædificiis bonorum morum ornatu & culmen: quia, in quantum nobis videtur, structio basilicarum veteris legis quandam trahit consuetudinem, morum autem emendatio propriè ad novum testamentum & Christianam pertinet disciplinam. Quòd si Christus & Apostoli, & qui Apostolos rectè secuti sunt, in ecclesiastica disciplina sunt sequendi, aliter nobis in multis rebus faciendum est quam usque modò fecissemus, multa de usu & consuetudine nostra auferenda, & non minus multa, quæ hactenus non fecimus, facienda.

XII.

Quæ regula monachi vixissent in Gallia priusquam regula sancti Benedicti in ea tradita fuisset, cum legamus sanctum Martinum & monachum fuisse & sub se monachos habuisse, qui multò ante sanctum Benedictum fuit.

XIII.

De sanctimonialium & ancillarum Dei conversatione.

